

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jessica Redland
SNOWFLAKES OVER THE STARFISH CAFÉ

Copyright © 2021, Jessica Redland.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through The Agency srl di Vicki Satlow
and Plima d.o.o.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05383-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽESIKA REDLAND

Kafe

*Morska
zvezda*

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Mom starijem bratu Majku i mom mlađem bratu Krisu,
s ljubavlju, uvek xx*

Uz nešto hrabrosti, ništa nije nemoguće.

– Ser Vilijam Hilari, 1823.

Osnivač Kraljevske nacionalne spasilačke institucije, ustanovljene 1824, a prvobitno poznate kao Nacionalna institucija za zaštitu i spasavanje ljudi iz brodoloma.

HOLI

*Noć lomača**, pre osam godina

„Ovo su dve poslednje kutije“, rekla sam, stigavši do podnožja stepeništa kafea *Morska zvezda*. Zatim sam se spretno provukla između stolova od borovine i spustila kutije na suprotnom kraju prostorije, pored još nekoliko sličnih pakovanja punih božićnih ukrasa i raznorazne praznične dekoracije.

Endži je podigla glavu, dotle zanesena razmotavanjem preko dva metra visoke veštačke jelke. „Kako je uopšte moguće da je već vreme za logorske vatre, lomače i vatromet, kad imam utisak kao da su turisti tek juče otišli nakon letnje sezone, čak bih se u to i zaklela?“

„Čula sam te! Da li je onda možda bolje da ne pominjem da nam, računajući od sutrašnjeg dana, preostaje samo sedam sedmica do samog Božića?“

„Uf, nemoj! Nisam još ni pomislila na božićne poklone.“ Prošla je prstima kroz svoju na bob frizuru ošišanu kosu, koja je već počinjala da sedi, pa se sva stresla, iako sam znala da se samo šali. Endži je volela to odbrojavanje do Božića, jednako koliko mama i ja.

„Vreme je za toplu čokoladu!“, objavila je mama, prilazeći nam sa poslužavnikom na kome su stajale tri pune šolje. Osmehnula sam se pri pogledu na gustu penu na površini napitka, posutog minijaturnim

* Eng. *Bonfire Night* – Noć Gaja Foksa obeležava se svakog 5. novembra u Velikoj Britaniji i mnogim državama bivšeg Komonvelta. Zavera Gaja Foksa protiv kralja Džejmsa I nije uspela, a kada se to pročulo, ljudi širom Velike Britanije palili su vatre u znak podrške kralju. To je postalo tradicija koja živi i danas. (Prim. prev.)

kolačićima od sleza i čokoladnim mrvicama. Veoma obilno i primamljivo, i tako ukusno.

„Živeli!“ rekla je, pružajući obema po jednu šolju. „Neka počne potpuna praznična veličanstvenost!“

Kucnule smo se šoljama, od srca se smejući, a mene je obuzeo isti onaj osećaj topline i blage vrtoglave omamljenosti koji bih iskusila u ovom trenutku svake godine, kada bi krenulo odbrojanje do Božića. Još pedeset dana!

Božić je oduvek bio veoma važan u našoj porodici, a za mene je bio i dvostruki razlog za slavlje, jer sam se rodila na Badnje večer, što mi je donelo dvostruko božićno ime, Holi Gabrijela, i nadimak Anđelak ili Anđeo.

Mama je uživala u svim tim tradicionalnim detaljima, a kićenje božićne jelke baš na Dan lomača bilo je jedan od njih, što je počelo pre dvadeset i jednu godinu, kada je kafe i otvoren.

Roditelji moje majke posedovali su zemljište na Starfiš pointu – imanje od nekih pet ari, nekoliko kilometara južno od primorskog gradića Vitsboro Bej u Severnom Jorkširu – još od pedesetih godina dvadesetog veka, koje je deda kupio kada je uvideo potencijal u lovu na krabe i jastoge duž morske obale. Peskovito-šljunkovita plaža bila je dom male kolonije foka, zbog čega je postala popularno odredište za turiste, i tako je, tokom sezone, moja baka vodila kafe, *Normin kutak*, koju je otvorila u jednom delu kuće.

Mama je počela da radi u *Norminom kutku* odmah nakon što je završila koledž kateringa, a posle nekoliko godina je i preuzela posao, kada je baka rešila da se penzionise. Tokom naredne decenije vodila je lokal isto kao baka, ali došlo je vreme za veće promene: novo ime, proširenje prostora i plan da kafe radi tokom cele godine.

Kao večiti optimista, mama se nikada nije plašila da rizikuje i odbijala je da sluša kritike onih koji su tvrdili kako neće imati dovoljno posla da bi opstala i tokom zime. Obožavala je Kevina Kostnera i njegov čuveni citat iz filma *Polje snova*, „Ako je sagradim, oni će doći“, postao je njena lična mantra. I tako je sprovela svoju zamisao u delo i ljudi zaista *jesu* došli. Mada, čvrsto verujem da su njene zadivljujuće veštine u kuhinji i vrcavi karakter značajno doprineli.

Prvog Božića od otvaranja novog i poboljšanog kafea, mama je pristupila „potpunoj prazničnoj veličanstvenosti“, tako što je postavila božićnu jelku u Noći lomača i ukasila kafe svetlucavim trakama i svetiljkama raspoređenim u svakom kutku, ubeđena da će joj to doneti posao tokom zime. Oni koji su povremeno navraćali kada bi izašli u šetnju sada su počeli da dolaze redovnije, privučeni božićnim ambijentom i maminom neverovatnom hranom.

Posle uspeha te prve zime, nastala je tradicija u kojoj je Noć lomača svake godine predstavljala datum kao urezan u kamenu za postavljanje ukrasa i dekoracije. U početku su to radile samo mama i Endži ali, nakon što sam sa dvanaest godina počela da pomažem za vreme letnjeg raspusta, tim za dekoraciju postao je trio, i sada, sa dvadeset šest godina, ovo je bila moja petnaesta sezona.

„Prvo jelka?“, upitala je mama, pomalo besmisleno. *Uvek* je prva bila jelka.

Otvorila sam kutiju sa postoljem i počela da širim grane u donjem delu, a mama i Endži su uzele po jedan od narednih nivoa.

„Noć je tako lepa i vedra“, rekla sam kada sam bacila pogled prema terasi. „Savršena je za vatromet.“

Godišnja predstava obično je počinjala u sedam uveče, u Južnom zalivu, i pogled iz našeg kafea bio je fantastičan pa su svake godine naši prijatelji i rođaci imali običaj da nam se pridruže da uz piće i zakusku uživamo u prizorima vatrometa.

„Jeste prilično blaga noć“, primetila je mama. „Ne bi trebalo da nam bude hladno čak ni na terasi.“

Endži je odmahнула glavom. „Ja ću ostati unutra, sakriću se u ostavi i nabiću salvete u uši.“ Sirota Endži, mrzela je buku.

„Poslaćemo patrolu da te traži kad prođe vatromet“, zakikotala se mama.

„Hvala, Heder.“

Sa blagonaklonošću su se osmehnule jedne drugoj, što je u meni probudilo toplinu. Uživala sam u njihovom prijateljstvu. Upoznale su se još u obdaništu, kada su imale samo četiri godine, i od tada su najbolje drugarice. Zajedno su išle na koledž za ketering, a čim je mama otvorila *Normin kutak*, ponudila je Endži posao. Tri decenije zajedničkog rada

možda su mogle da unište neka prijateljstva, ali nikada nisam zapazila ni trunčicu netrpeljivosti između njih dve. Bile su toliko usklađene da su često jedna drugoj dovršavale rečenice. „Kao da jedna osoba boravi u dva tela“, govorio je tata.

Smatrala sam se srećnicom što sam isto takvo prijateljstvo gajila sa Kejti, iako smo se upoznale tek kao četrnaestogodišnjakinje. Njeni roditelji su u to doba prolazili kroz gadan razvod, a ona nije bila naročito bliska sa starijom sestrom, tako da sam postala njeno rame za plakanje. Pošto je želela da što više izbegne napetu atmosferu u svom domu, više je vremena provodila u mojoj kući, Sendi kroftu, nego u svojoj.

„Kad Krejg misli da će moći večeras da stigne?“, upitala me je Endži, pridržavajući mi merdevine dok sam stavljala figuricu anđela na vrh jelke.

Osmehnula sam se pri pomisli da ću ga videti. „Uz malo sreće, oko pola osam. Krivo mu je što će propustiti vatromet, ali to je jedino vreme kada su i muž i žena sa kojima treba da se sastane oboje slobodni, tako da nije imao mnogo izbora.“

Moj momak Krejg bio je nezavisni finansijski savetnik i često je radio do kasno uveče da bi se uskladio sa zaposlenim klijentima. To je značilo da smo mogli da se vidimo samo dva ili tri puta nedeljno, ali meni je to bilo u redu. On je bio moj prvi ozbiljan dečko i koliko god da sam uživala vremenu koje smo provodili zajedno, cenila sam i onaj prostor slobode, posle toliko godina koje sam provela sama, kada sam mogla da radim šta, kad i kako hoću.

Narednih sat i po vremena nas tri smo uglas pevušile božićne melodije, dok smo preobražavale kafe da bude spreman za goste. Počele da dolaze oko pola sedam, da bismo imali vremena za piće i druženje pre vatrometa.

Dok su mama i Endži donosile posluženje, ja sam uzela prazne kutije i višak dekoracije i odnela sve u ostavu na prvom spratu.

Pre nego što sam se vratila u prizemlje, pogledala sam kroz izlog kafea, kroz koji su se videli šume i parking, i nasmešila se. Neverovatan prizor.

Kafe *Morska zvezda* je lepa dvospratna građevina, obložena evropskom sekvojom. Okružena borovim stablima, ostavlja utisak kao da je

planinska kućica. Da se ispod nje nije nalazilo Severno more, posetioci bi mogli pomisliti da su se zatekli u nekom planinskom ski-centru, a ne u Severnom Jorkširu.

Mama je vešto unela planinski duh i unutar samog kafea, pomoću stolova od borovine, zidova obloženih drvenim daskama, a čak je na zid postavila i jedan stari švajcarski sat sa kukavicom. Dekor možda jeste delovao starinski, ali sam ga volela. Bilo je to tako toplo i gostoljubivo i mesto. Imali smo gomile redovnih mušterija, za koje smo već imali utisak kao da su deo porodice, ali svraćali su i usputni prolaznici i ljudi na odmoru.

Zastala sam na polovini stepeništa da sa visine osmotrim i upijem prizor ispod sebe. Crvene i bele lampice treperile su na jelci, a sitne svetiljke sa toplim žutim svetlom bile su oko prozora i po separeima na drugom kraju kafea, odakle se pružao pogled na terasu. Minijaturne novogodišnje jelke bile su na simsu svakog prozora, a živopisni venčići od zelenike i bršljana, sa jarkocrvenim bobicama, bili su zakačeni iznad prozora. Izgledalo je čarobno.

Last Christmas, čuvena pesma grupe *Wham*, čula se u pozadini i nasmejala sam se Endži i mami koje su jezivo falširale upinjući se da dosegnu najviše note pri kraju numere.

„Izaberite neku notu, bilo koju notu!“, našalila sam se, silazeći niz stepenice. „Ali samo ne tu što se sada upinjete da otpevate!“

„Bezobraznice!“ Mama je obavila ruku oko Endžinog struka, pa su zajedno skoro mjaukale do kraja pesme.

Taman kada su završile, vrata su se otvorila i stigli su tata i Vilou, naša svetla zlatna retriverka, koja je odmah dotrčala da nas pozdravi. Nju nikada nije naročito uznemiravao vatromet, a neprestana pažnja koju su joj posvećivali naši gosti bila joj je sjajan način da skrene pažnju s buke.

„Ho! Ho! Ho!“, zabrundao je tata, a zatim došao do nas pa zagrlio i poljubio mamu. Moj brat Ajzak i njegova devojka Beks pratili su ga u stopu, zagrljeni kao i obično. Njih dvoje su kao par bili tako slatki i mili. Kejti i Kajl – Ajzakov najbolji drug – došli su sledeći, cerekajući se zbog nečega što je on rekao na račun veštačke imele, a ona ga je nagradila golicanjem.

Onaj dobro poznati, topao i omamljujući osećaj obavio me je celu još jednom dok su se svi grlili. To je bilo to. Ovako je izgledao početak Božića – porodica i prijatelji, dekoracija, hrana i piće, toplina, smeh – i obožavala sam svaku tu sekundu. Čak i ono piskutavo zavijanje od pesme.

2

HOLI

Za svega desetak minuta skoro svi gosti su stigli i kafe *Morska zvezda* je brujao od opuštenog čavrljanja i kuckanja čašama. Endžin suprug Martin je takođe bio tu, i Kejtin momak Trej, kao i naša porodica, prijatelji i komšije. Vilou je bila u elementu, lukavo iskamljujući i oduševljeno prihvatajući češkanje iza ušiju i trljanje po stomaku.

„Ove godine ste naprosto prevazišle same sebe“, rekao je Ajzak, dok smo zajedno stajali ispred jelke, pijuckajući pivo iz flaše. „Samo jedna sitnica sve to kvari.“

„Na šta tačno misliš?“

„Na onog kičastog anđela na vrhu jelke.“

„Hej!“, šaljivo sam ga ćušnula. „Taj anđeo trebalo bi da liči na mene! Mamina životna misija je da pronađe anđela za jelku koji će najviše podsećati na mene. Prošle godine je konačno spazila jednog dole u suvenirnici u Ulici Kasl, čvrsto uverena da je to moj ukras-dvojniki, sa onom dugom tamnoplavom kosom, rumenim obrazima i smeđezele-nim očima.“

„Upravo to i jeste moja poenta“, rekao je Isak.

„Ne budi tako zao!“, ponovo sam ga gurnula laktom, ali sam znala da ne misli ozbiljno. Moj brat je bio osamnaest meseci stariji od mene i zaista smo bili bliski, i tako je oduvek bilo. Znala sam koliko sam srećna što imamo takvu vrstu odnosa, jer se ni Kejti ni Krejg nisu slagali sa svojim najrođenijima. Krejg i njegova mlađa sestra Ejveri imali su neku čudnu vrstu takmičarskog rivalstva, a Kejtina starija sestra Serena bila je pakosni siledžija, koja izgleda da je naprosto uživala da izaziva sukobe između Kejti i njene mame.

„Tužiću te mami“, dodala sam.

„Joj, baš sam se uplašio.“

„Nadam se da ne zezaš sestru“, oglasila se Beks, koja nam se u međuvremenu priključila, pokušavajući da Ajzaku uputi potpuno strog pogled; ali to je bilo nemoguće jer su joj oči naprosto blistale od ljubavi prema njemu.

„Kao da bih ja to ikada uradio.“ Ajzak je obavio ruke oko Beks i nežno je poljubio. Sa svojih metar i devedeset centimetara visine – bio je tri centimetra viši od tate – nadvijao se nad nju poput neke stražarske kule, pa su izgledali neodoljivo jedno kraj drugog. Beks je bila plavuša i, sa pomalo razbarušenom bob frizuricom, imala je figuru sa zanosnim oblinama, prelepe sive oči i ostavljala je utisak slatke devojke iz susedstva. Moj atletski građen brat takođe je imao plavu kosu i prodorne plave oči. Kejti je tvrdila da će njih dvoje kao par imati najlepšu decu na svetu, sa čim sam morala da se složim. Osim što su izgledali neverovatno privlačno, zaista su bili neodoljiv par, uvek zagrljeni, uvek nasmejani.

Kajl se pojavio pored mene, izvlačeći veštačku imelu koju je dotle skrivao iza leđa, i napucao usne.

„Možeš samo da sanjaš!“ rekla sam, kikoćući se. „Ali zato možeš da me zagrliš, samo zato što te već nedeljama nisam videla i mnogo si mi nedostajao.“

„Holini zagrljaji su najbolji.“

Zaskičala sam kada me je stisnuo u svoj medveđi zagrljaj, podigao me i zavrteo me ukруг. „Spusti me, ti šašavi blesane!“

Obožavala sam Kajla. Oduvek smo se sjajno slagali. Umeo je ponekad da izigrava budalu, ali je bio uviđavan, pažljiv i brižan, a bio je i odani prijatelj mog brata. Ne bih ga menjala ni za šta na svetu. Ali to se ne bi moglo reći i za Beks. Bila je dovoljno prijatna prema njemu, ali sam naslućivala da ga je više tolerisala nego što joj se istinski dopadao, što je bila prava šteta jer je on bio veoma važna osoba u Ajzakovom životu.

Zvečanje udarca nožem o rub čaše privuklo nam je pažnju, pa smo se okrenuli ka stepenicama, gde je stajala mama.

„Hvala vam što ste nam se ponovo pridružili na našem godišnjem večernjem okupljanju za Noć lomača“, rekla je mama, sa širokim i blistavim osmehom na licu, dok je prelazila pogledom preko gostiju pred sobom. „Uskoro će početi vatromet i želela sam da vam pre toga kažem

nekoliko reči. Holi, znam da Krejg još nije stigao i zaista mi je žao što ću ove vesti objaviti sada, kada nisu prisutni svi članovi naše porodice, ali ne mogu ovo više da tajim. Juče sam imala zakazanu kontrolu kod svog onkologa, i drago mi je što sada mogu da vam kažem...“

Zgrabila sam Kajla za ruku, dok mi je srce tuklo kao ludo.

„... izlečena sam od raka! Dobila sam već drugu po redu, i nadam se, poslednju bitku. Dakle, moći ću da...“

Ali nije stigla da završi ma šta god da je htela da kaže, jer smo je svi odjednom obasuli zagrljajima i poljupcima, a meni su suze lile niz obraze dok sam obavijala ruke nje.

„Ovo je najlepša vest na svetu!“, prošaputala sam.

Napolju je počeo da pršti vatromet i kafe su obasjale šarene iskricе. Činilo mi se kao da ceo grad proslavlja sjajne vesti koje nam je mama upravo saopštila, i to s pravom.

„Kakve nam je divne vesti saopštila tvoja mama!“, rekla je Kejti, svalivši se preko puta mene u jednom od separea kad se vatromet završio, očiju zacakljenih od suza.

„Najdivnije. Osećam neopisivo olakšanje. Kao da je Božić stigao ranije.“

„Ona je pravo nadahnuće.“

Bacila sam pogled ka mami, koja se smejala sa Endži. „I jeste. Svakog bogovetnog dana.“

Kejti je pružila ruku preko stola i uhvatila moju, dok smo obe treptale ne bi li odagnale suze radosnice. Nisam bila nimalo iznenađena što je bila ganuta kao i ja. Moji roditelji su joj oduvek pružali dobrodošlicu u našu kuću i uvek je dočekivali kao da je deo porodice, pa je u Sendi kroftu pronašla ljubav i toplinu kakve nikada nije osetila u vlastitom domu. Bila sam besna zbog toga kako su je njena majka i sestra uvek maltretirale. S vremenom je naučila da je besmisleno i da pokušava da se odbrani, jer je bilo lakše da se okrene i ode tamo gde ima ljudi kojima je stalo do nje.

Meni je prijalo da ona bude u blizini, a što se tiče nje, dodatni bonus je predstavljala činjenica da je tako mogla često da viđa mog brata

Ajzaka, u koga se silno zaljubila. Imale samo običaj da dugo budne ležimo u krevetu i maštamo kako će se njih dvoje jednog dana venčati, i da će mi Kejti postati snaja. Ajzakov najbolji drug Kajl takođe nas je često posećivao, i Kejti je bila ubeđena da ćemo se Kajl i ja ludo zaljubiti jedno u drugo, i da ćemo se venčati. Onda bismo sve četvoro zajedno putovali na godišnje odmone, živeli bismo u istoj ulici, pa bi i naša deca bila najbolji drugari. Sve je to zvučalo savršeno, ali se nikada neće desiti. Meni se Kajl dopadao, ali samo kao prijatelj i, na Kejtinu žalost, Ajzak je jasno stavljao do znanja da je posmatra samo kao još jednu sestru.

Pre četiri godine Ajzak je počeo da se viđa sa Beks i, mada je situacija mogla da postane čudna, od samog početka bilo je očigledno da su savršeni jedno za drugo. Kejti nije spadala u onu vrstu ljudi koji bi bili besni na Beks samo zato što njena osećanja prema mom bratu nisu bila uzvraćena. Do trenutka kada su se Ajzak i Beks prošlog leta uselili u svoj novi stan i počeli da žive zajedno, Kejti je već uveliko držala svoja osećanja pod kontrolom. Nedavno je čak počela da izlazi sa Trejem, kolegom iz savetovališta za regrutovanje novih kadrova, gde je trenutno radila. Još su bili kratko zajedno, ali delovalo je kao da se uklapaju, tako da sam polagala velike nade u njihovu vezu.

Krejt je napokon stigao, iako sa zakašnjenjem, i izgledao je tako privlačno u odelu. Neki topao i škakljiv osećaj preplavio me je dok sam ga posmatrala kako se sa lakoćom probija kroz prostoriju, osmehujući se i razmenjujući srdačne pozdrave sa svakim pored koga bi prošao. Bio je nadaren zadivljujućom veštinom da priča sa bilo kim, bilo kojih godina ili porekla, zbog čega je verovatno i bio toliko dobar u svom poslu.

Pošla sam da ga zagrlim čim se nekako provukao kroz gužvu, ali on je volšebno uspeo da izbegne moj pokušaj, spuštajući nevini poljubac na moj obraz.

„Nisam imao pojma da će biti ovoliko ljudi“, rekao je.

„Isto kao i prošle godine.“

„Stvarno?“ Načas se namrštio. „Izgleda kao da ih je više.“

Nisam želela da se uplićem u isprazno brbljanje o listi zvanica, kada smo imali toliko toga da proslavimo. „Pogodi šta ima novo? Malopre je mama pred svima iznela jednu važnu objavu. Stigli su rezultati i pokazalo se da je pobedila rak. Tako mi je laknulo.“

„To su zaista dobre vesti.“

Krejga niko ne bi nikada mogao da optuži da se preterano uzbuđuje, ali ipak sam očekivala nešto više entuzijazma od njega. Ton njegovog glasa više je nalikovao onom koji bih očekivala kada bih rekla: *Mislili smo da nam je ponestalo rolnica sa kobasicom, ali sam na svu sreću pronašla rezervno pakovanje u zamrzivaču.*

„Dobre?“, izazivala sam ga, u neverici podigavši obrve. „To su odlične vesti!“

On je delovao kao da je zaprepašćen ovim mojim ispadom. „U redu, smiri se malo. Dobre. Odlične. Sjajne. U čemu je razlika?“

Nekoliko trenutaka zurila sam nemo u njega, grizući se za usnu. Bila sam nepravedna prema njemu, jer sam ja bila ta koja je očekivala istu količinu emocija koju sam dobila od Kejti. „Nema veze. Zaboravi.“ Naterala sam samu sebe da na silu unesem nešto vedrine u glas. „Kako je protekao tvoj sastanak?“

„Ma dobro, sve je u redu.“ Osvrnuo se, osmotrivši ceo prostor. „Osećam se nekako nelagodno ovako u odelu. Skoknuću kratko do toaleta da se presvučem. Brzo dolazim.“

A onda je otišao, ostavljajući me samu, sa onim poznatim crvom razočaranja. Stropoštala sam se u drugi separe, namrgođena. Da li je bilo previše što sam očekivala topao zagrljaj od svog momka, uzimajući u obzir sve okolnosti? Krejg nije voleo javno izražavanje naklonosti i pokazivanje sitnih nežnosti pred očima drugih. U određenoj meri sam to razumela, jer ni meni ne bi bilo prijatno da se dugo i strastveno ljubim pred svima, ali nisam videla ništa loše u nežnom poljupcu i zagrljaju. Ajzak i Beks su sve vreme to činili i nikome to nije bilo neobično niti nepristojno.

Počela sam da vrtim i malu zlatnu burmu koju sam nosila na lančiću oko vrata. Bila je bakina, ali je morala da je skine kada su prsti počeli da joj otiču od artritisa, pa je naručila da joj izrade jedan veći, koji je sada mama nosila na desnoj ruci.

„Čemu tako tužnjikav izraz lica?“, pitala me je mama, koja mi je prišla sa Vilou i lagano skliznula na slobodno mesto pored mene.

„Krejg je upravo stigao i ja sam odmah pojurila da sa njim podelim vesti. Ponadala sam se da će me možda i zagrliti.“

Izvila je obrvu. „Krejt? U javnosti?“ Zatim se tobože pomno zagnalala kroz prozor. „Oooh, da li je to napolju proletelo prase?“

Prestala sam da se igram ogrlicom. „Znači li to da ponovo burno reagujem?“

„Ne, Anđele, ali ponovo porediš vas i druge. Ne postoje pravila o ispravnom ili pogrešnom ponašanju i kao par morate pronaći ono što vama odgovara.“

Pratila sam njen pogled u pravcu Ajzaka i Beks, koji su stajali na terasi, snažno zagrljeni. On ju je ljubio u čelo, govoreći joj nešto što ju je zasmejalo.

„Tvoj brat i Beks pokazuju nežnosti pred drugima jer su tako navikli. Oboje su odrasli u porodicama koje otvoreno pokazuju ljubav. A rekla si mi da Krejgovi roditelji nisu takvi.“

„Jedva da sam ikada i videla njegove roditelje u isto vreme, s obzirom na to da njegov otac često odlazi na poslovna putovanja u inostranstvo, ali ne mogu reći da sam ikada videla Krejga kako grli svoju mamu ili Ejveri.“

„Pa eto! Nije navikao na nežnosti u javnosti. To ne znači da mu nije stalo do tebe, samo to drugačije pokazuje. Ako ti to smeta, trebalo bi da popričaš sa njim o tome. Takve stvari u početku deluju kao sitnice, ali mogu ozbiljno da nagrízaju vezu.“

Nasmešila sam se, osetivši se samouverenije, kao što je uvek bilo posle njenih motivacionih govora. „Dobro sam. Samo sam malčice blesavo reagovala. Ponele su me emocije nakon tvoje objave. Hvala što si me saslušala.“

Ona me je zagrlila, privlačeći me bliže ka sebi. „U svako doba dana i noći, Anđele moj. Uvek ću biti tu za tebe i uvek ću imati uho spremno za slušanje i rame za plakanje, ali i ruke da te zagrle.“

Stvarno sam se osetila krivom što sam poredila naše veze, ali to je bilo uglavnom zato što je imati dečka za mene još bilo neka vrsta nove teritorije. U školi i na koledžu bila sam više usredsređena na učenje nego na traganje za ljubavlju, a posao u *Morskoj zvezdi* nije bio baš najidealnije okruženje da upoznam nekog novog. Gosti su uglavnom bili stare mušterije ili porodice koje su išle do plaže, da vide foke. Ovaj kafe je kao mirna luka, mesto gde ideš sa ciljem; nije to lokal poput nekog od onih u centru

Vitsboro Beja, gde bi moglo da se desi da neki usamljeni biznismen na kratko svrati na kafu ili sastanak, pa da mu srce zarobi neka konobarica.

Moj ljubavni život – ili njegov nedostatak – predstavljao je nepresušnu temu za većinu naših redovnih gostiju, te su retki bili oni koji u nekom trenutku nisu natuknuli kako poznaju „jednog finog dečka za mene“ – sina, unuka, pa čak i praunuka – a ja sam usavršila umetnost učtivog smeškanja i menjanja teme. Krejgovi baka i deka takođe nisu predstavljali izuzetak. Kliford i Doris Iston bili su najslađi i najsimpatičniji mogući par, a bili su redovni gosti našeg kafea od kada znam za sebe, i svraćali su svakog subotnjeg jutra kod nas na čaj i kolače. Doris je neretko spominjala svog „divnog unuka“ i bila je čvrsto ubeđena da bismo nas dvoje bili „divan par“. Kada je Kliford pre pet godina preminuo, nismo viđali Doris nekoliko nedelja, pa smo se svi obradovali kada se ponovo pojavila, ovog puta u Krejgovom društvu.

Moj prvi utisak o Krejgu – čisto zasnovan na izgledu – bio je krajnje pozitivan. Bio je visok, svetlosmeđe kose, sa toplim očima boje lešnika i istaknutim jagodicama. Ali za mene, ličnost je uvek bila daleko bitnija.

Otišavši do njihovog stola kako bih preuzela porudžbinu, zagrlila sam Doris, poželevši joj dobrodošlicu natrag, pa sam je upitala kako se drži.

„Nedostaje mi moj Kliford svakog minuta u svakom danu, ali ću za uvek biti zahvalna za šezdeset tri godine koliko smo proveli zajedno. A sada imam novog pratioca za izlazak na kolače. Ovo je moj divni unuk Krejg, o kome sam ti već pričala. Krejg, ovo je Holi Gabrijela Bruks. Anđeosko ime za slatkog anđela.“

„Jao, Doris, nateraćes me da zaplačem!“ Osmehnula sam se Krejgu. „Tvoja baka je tako draga, mada sam uverena da to već i sam znaš. Drago mi je da smo se konačno upoznali.“

„Meni takođe. Zaključio sam da je krajnje vreme da i lično posetim ovo mesto. Baka ne prestaje da ponavlja koliko su kolači ovde izvrsni.“

„Ali nisu samo kolači sjajni“, umešala se Doris, toplo mi se osmejujući. „Samo je pogledaj, Krejg! Nije li ona prava poslastica za oči? Prava je sramota što je sama.“

Nisam znala gde bih se sklonila. Obrazi mora da su mi bili crveni kao cvekla.

„Bako!“, uzviknuo je Krejg.